

Ζωηρά παιγνίδια τῶν δύο παιδίων, τὰ δόπια μαζὸν ἀγαπημένα ἐμεγάλωναν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταπρασίνου ἔκεινης φωλεᾶς, τῆς δοπιάς δὲ καθαρὸς ἦτορ τὰ ἔζωσγόνει καὶ τὰ ἐφαίδρυνεν.

"Οτε δὲ Λουκιανὸς ἡλικιώθη καὶ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἀκούσῃ ἀνώτερα μαθήματα, ἡ μήτηρ του, ἡτις τῷ ἔχροσίμενε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἔκεινης ὡς διδάσκαλος, ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ τὸ μέρος ἔκεινο, ἔνθι υἱὸς της ἔζησεν ἐν ἐλευθερίᾳ, διδασκόμενος παρ' αὐτῆς τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλλίτερα μαθήματα καὶ ἔνθι ἔκεινη διεσκέδασε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀνίας της. Μὲ τὰς οἰκονομίας, τὰς δοπιάς εἶχε πραγματοποιήση, ἥθελε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Λουκιανὸν εἰς τι λύκειον τῶν Παρισίων, δύος ἀποκτήσης τὴν πλήρη ἔκεινην ἐκπαιδεύσιν, ἡτις ὑπόσχεται εἰς τοὺς πτωχούς, ὄλλα φιλοπόνους νέους, τὰς ὑψηλοτέρας φιλοδοξίας.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ κυρὶς Ἰακωβίνα ἦτο κατατεθλιμμένη, ἡ κυρὶα Βρεάν δὲν ἤδυνατο νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Οἱ δύο παιδικοὶ φίλοι ἔγυσαν πικρὰ δάκρυα, ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους μετ' ἀναστεναγμῶν καὶ ἀπεχωρίσθησαν μὲ συντετριμμένην τὴν μικράν των καρδίαν.

Ο Λουκιανὸς καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἐγκατέλιπον διὰ παντὸς τὴν ἐπαυλινήν κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν διέτριβον ἔκει. Η κυρὶα Βρεάν ἐνόει πόσον ἡ ζωὴ ἔκεινη θὰ ἦτο ὠφέλιμος εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ, ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ἐπαυλινή κυρὶς Ἰακωβίνας ἦτο τόσον φιλόξενος.

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ ἤδυνατο νὰ εὕρωσι διαμονὴν τόσον εὐάρεστον, ἀνάπτασιν τόσον θελητικήν, μειδίαμα τόσον εἰλικρινές; "Ἐπειτα ἡ συνήθεια εἶναι τόσον ἴσχυρά! Εἶναι τόσον δύσκολον νὰ λησμονήσῃ τις τὸ μέρος, ἔνθι ἔζησεν ἡμέρας πολλάς, ὅταν μάλιστα αἱ ἡμέραι αὐταὶ διέρρευσαν εὐτυχεῖς καὶ εὐάρεστοι, ὥστε τακτικὰ καθ' ἕτος ἡ κυρὶα Βρεάν ἐπεκέπετο τὴν ἐπαυλινήν τῆς κυρὶας Ἰακωβίνας.

**

"Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἡ Ἐλισαβέτα καθιστατο ἐλκυστικὴ ἔανθη κόρη, γελαστὴ καὶ εὐφυής. "Ητο λίαν εὐχάριστον νὰ τὴν βλέπῃ τις πρέχουσαν ἰδῶ καὶ ἔκει, μὲ τὸ γλυκὺ τῆς μειδίαμα, μὲ τοὺς ἐκφραστικοὺς ὄφθαλμούς της, μὲ τὰς μικρὰς καὶ ωραίας χειράς της.

Η κυρὶα Βρεάν, ἵνα ἀνταμείψῃ τὰς περιποιήσεις τῆς κυρὶας Ἰακωβίνας, ἀνέλαβε νὰ παραδίδῃ μαθήματα εἰς τὴν Ἐλισαβέταν, ἡτις τοιαύτην εἶχεν ἀντίληψιν, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστου διαστήματος προώδευσεν ἀρκετά.

Ο δὲ Λουκιανός, ἵνα διασκεδάζῃ ἔαυτὸν καὶ τὴν Ἐλισαβέταν, ἔβοήθει συχνὰ τὴν μητέρα του, ὥστε δὲν θὰ ἤδυνατο τις νὰ εἴπῃ, ἀν ἡ Ἐλισαβέτα ἐμάνθανεν ἀπὸ τὴν μητέρα ἦ ἀπὸ τὸν υἱὸν ἦ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο συγχρόνως. Τὰ μαθήματα διεδέχοντο οἱ ἔξοχοι περίπατοι, τὰ τρεξίματα, οἱ γέλωτες.

Ο Λουκιανὸς ἥσθανετο ἔαυτὸν εὐτυχῆ κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἐκ τῆς ζωῆς ἔκεινης, ἡτις συνέδεε μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τὰς ζωρὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρόντος.

"Ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέρψεων ἔκεινων ἡ ἐφηβότης ἐπλησίαζε, συνοδευομένη ἀπὸ συγκινήσεις, ἀπὸ ὄνειροπολήματα... Θεία στιγμή, ἡτις δὲν εἶναι πλέον ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἡτις δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ σφριγῶσα νεότης! Μοναδικὴ ἐποχή, καθ' ἓν ἀναπνέει τις ἐπουράνιον αὔρων, καθ' ἓν τὸ διαλάμπον ἐν τῇ ψυχῇ φῶς εἶναι τόσον καθαρόν!

"Ηδη δὲ Ἐλισαβέτα ἥριθρια, διάκις συνήντα τὸ βλέμμα του καὶ δὲ Λουκιανός, διάκις ἐπρόκειτο νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον ἡ νὰ τῇ προσφέρῃ ἀνθοδέσμην, ἢν εἶχε κάμη ἐπιτηδεῖς δὲν αὐτήν, ἥσθανετο ἔαυτὸν συγκρατούμενον ὑπὸ αἰφνιδίας δειλίας. Ἐνιοτε, διὰν θήθελον νὰ διμιλήσωσιν, ἐσταμάτων μετ' ὀλίγον ὡς ἐκ συμφώνου, μειδίωντες καὶ προσθέποντες ἀλλήλους. "Αλλοτε πάλιν ἔβαδιζον δὲ εἰς πλήσιον τοῦ ἄλλου, χωρὶς γὰ λέγωσι τίποτε, ἀκούοντες τὸν θόρυβον τῶν βημάτων τῶν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τοὺς κτύπους τῶν καρδιῶν των, αἰτίες ἐπαλλον ἡγηρῶς εἰς τὰ στήθη των.

Τοιαύτην ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἐλισαβέτας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ. Δὲν εἶχον ἔξομολογηθῆ τὸν ἔρωτα των καὶ ὅμως συνενοῦντο διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, ὡσεὶ εἶχον ἀνταλλάξη δὲν ἀπείρων διαλόγων ὅλας τὰς σκέψεις των, ὅλα τὰ ὄνειρά των, ὅλα τὰ συναισθήματα.

Οὕτω λοιπὸν ἥρχισεν δὲν ἔρως τῶν δύο τούτων νεαρῶν ὑπάρξεων, ἐὰν πρέπει νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ὄφθαλμῶν, εἰς τὸ μειδίαμα, εἰς τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν των.

Ο Λουκιανὸς παρεσύρετο ἀπὸ τὰ θελγυτρά τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐσκέπτετο τίποτε. Σκέπτεται τις λογικῶς, διὰν εἶναι ἔρωτευμένος, διὰν ἔχῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ Λουκιανοῦ; Καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἐπίσης δὲν ἐσύλλογιζετο παρὰ τὸν ἔρωτα της, καὶ μόνον διὰ τὸν Λουκιανόν της ἐγίνετο ὡραιοτέρα, διὰ τὸν Λουκιανόν της προσεπάθει νὰ φαίνηται κομψὴ ἐν τῇ ἀπλῇ της περιβολῆ, διὰ τὸν Λουκιανόν της εἶχεν εὔρη τρόπον νὰ φαίνεται ἀπλῇ καὶ ἐπιτετηδευμένη, ζωηρὰ καὶ μελαγχολικὴ, ἀφελῆς καὶ ὑπερήφανος.

Πῶς κατώρθων τοῦτο; "Ητο τέχνη ἡ δῶρον φυσικὸν βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ διαπύρου ἔρωτός της; "Ητο δὲ Ἐλισαβέτα κοκέττα; Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευε τοιοῦτόν τι δὲ Λουκιανός, ἐὰν ἡ κυρὶα Βρεάν δὲν τοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν:

— Λουκιανέ, δὲν εἶσαι πλέον παιδί καὶ δὲ Ἐλισαβέτα ἀρκετὰ ἐμεγάλωσεν. Η πρὸς αὐτὴν οἰκειότης σου πρέπει νὰ ἐλαττωθῇ ἐπειτα ἔγεινε τελεία κοκέττα, ώς νὰ ἀνετράφῃ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ο Λουκιανὸς ἥριθρισε, δὲν ἀπήντησε καὶ ἔφυγε πρὸς τὸν κῆπον κλαίων. Πρὸς τὰ δάκρυα; "Εκλαίει, διότι ἥκουσε τότε τὴν πρώτην ἀποκάλυψιν τοῦ ἔρωτος ἔκεινου, τὸν δόπιον ὁῖδος δὲν εἶχεν ἀκόμη ὑποπτεύσῃ ἔκλαιει, διότι ἥκουσε τὴν πρώτην κατηγορίαν κατὰ τὴν Ἐλισαβέτας του, κατηγορίαν ἀδικον, ἡτις τὸν ἐπλήγωνε, τὸν παρώργιζε καὶ τὴν δόπιαν θὰ ἀπέκρουε μετὰ περιφρονήσεως, ἀν ἔτερον στόμα τὴν προέφερεν. "Ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του ἔκλαιε μετὰ θλίψεως μεμιγμένης μετ' εὐχαριστήσεως καὶ

ὑπερηφανίας ἔκλαιειν ἐξ εὐτυχίας καὶ ὄργης, ἐξ ἀπελπισίας καὶ ἐλπίδος.

Εἶχεν ἀκόμη τοὺς ὄφθαλμούς ύγρους ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅτε δὲ Ἐλισαβέτα δροσερὰ καὶ χαρίεσσα ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ. Διηγούμενοτε πρὸς τὸν κῆπον κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας κάνιστρον γεμάτον ἀπὸ χαμοκέρασα καὶ μειδίωσα ἀπὸ μακρὰν πρὸς τὸν προσφύλη τῆς καρδίας της, ὅστις τὴν παρετήρει ἐρχομένην.

Παράδοξος ιδιοτροπία τῆς καρδίας! Ο Λουκιανός, ὅστις ἐνόμιζε μέχρι τῆς στιγμῆς ἔκεινης ἀδύνατον, διὰ τοῦ δόπιου τοῦ προσφέρει τὸν δόπιον τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος πρὸς ὀλίγου εἶχον θίξη τόσον ἡδεάς, εἶχον συγκινήση τόσον περιπαθῶς, προσσηνέχθη μετὰ ψυχρότητος πρὸς τὴν Ἐλισαβέταν. Δυσηρεστήθη, διότι ἔκεινη ἔσφραμε πρὸς τὸ μέρος του, διότι τὸν συνέλαβε δακρύοντα, διότι τῷ προσφέρει ἀπὸ τὰ δροσερὰ ἔκεινα χαμοκέρασα μετὰ τὴν συνήθους αὐτῆς χάριτος. Ἐπειδὴ τὸν παρετήρει μὲ τὸ ἀθώον της βλέμμα, εὐτυχής, διότι εὐρίσκετο πλησίον του, τῇ ωμίλησεν ἀπότομῶς καὶ τῇ ἀπέτεινε μὲ ὄφος ὄργιλον ὀλίγας λέξεις πλήρεις εἰρωνείας. Η Ἐλισαβέτα, ἡτις ἡγάπα τόσον τὸν Λουκιανόν, ἡτις δὲν ὑπάπτει τὸν πρεσβύτερον της τίποτε, ἔκλαιει πελαγχολικὴ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Αφ' ἧς στιγμῆς ἡ κ. Βρεάν συνεθούλευσε τὸν Λουκιανὸν νὰ ἥναι ἐπιφυλακτικώτερος εἰς τὰς μετὰ τὴν Ἐλισαβέτας φίλικὰς σχέσεις του, οὗτος ἀπώλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν δόπιον ἥσθανετο δὲν αὐτήν. Δὲν ἦτο πλέον παιδί τὰ συναισθήματα, τὰ δόπια ἀναφίνονται ζωηρά, διὰν καθίσταται τις ἀνήρ, ἥρχισαν κατὰ μικρὸν νὰ διεγέρωνται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ.

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

K. GIANNAKAKHS

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ἀμ. Καρ. Ναύπλιον. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. Ἐν τῇ συστημένῃ δρ. μόνον 8 εὐρέθησαν. — κ. Κ. Ν. Τ. Ναύπλιον. Ἀκατάλληλον. — κ. Ν. Β. Ζιμνιτσάν. Ἐλήφθησαν φρ. 40 εἰς ρωμ. χαρτον. καὶ 10 φρ. γ. παρὰ τῶν κκ. Χαίτα. Ἐγράφωμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Μ. Π. ἐμπ. Κέρκυραν. Ἄντιτιμον ἐλήφθη. Ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Α. Α. Σεβαστού πολιν. Μέχρι σήμερον δὲν ἐλήφθη. Βιργάλωμεν. — κ. Μ. Ι. Δ. Ἀργοστόλιον. Ἀπεστάλησαν. Δρ. 30 ἀδέτους. Δεδεμένους δρ. 17. 50, ἀπλούστερον 12. 50. — κ. Σ. Γ. Κέρκυραν Ἀπεστάλησαν. κ. Ι. Κ. Ἐνεγράφησε. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς. — κ. Νικ. Κ. Ενταῦθα. Ἀκατάλληλος, δυστυχῶς, ἡ ἐποχή.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Αθηναϊ, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ., κομβίνων, ριζών, μπαστούνων, ὑμέρελῶν, φιλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν ειδῶν. Πώλησις λιανικῶν καὶ χονδρικῶν.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Δός Σταδίου 63. Βισάντο, λευκὸν καὶ μαύρον, Μαλαζιά, Νέκταρ, Βορδώ, Ζαμάκια. Οίνοι κον- πρός 80 λεπτὰ τὴν ὄκαν. Οἱ οίνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐθραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.